

РЕШЕНИЕ

№ 43

гр. Велико Търново, 14.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН ГЕОРГИЕВ
АЛЕКСАНДЪР ЛЮДМ.
ГРИГОРОВ

при участието на секретаря ГАЛЯ Г. СТАНЧЕВА
в присъствието на прокурора Р. Ирма Х.
като разглежда докладваното от КРАСЕН ГЕОРГИЕВ Наказателно дело за възобновяване № 20224000600067 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взема предвид следното:

Производството е по Глава тридесет и трета от НПК, образувано по искане на осъдения Л. А. Ц., подадено чрез изрично упълномощения му за това производство защитник адв.А.К. от АК-Плевен, за възобновяване на ВНОХД № 703/2021год. по описа на Окръжен съд- гр.Плевен /НОХД № 2441/2020год. по описа на Районен съд- гр.Плевен/, на основание чл.420 ал.2 вр. с чл.422 ал.1 т.5 от НПК.

От съдържанието на искането се установява, че с него е заявено основание за възобновяване на делото по чл.422 ал.1 т.5 от НПК, във връзка с допуснати съществени нарушения по чл.348 ал.1 т.1, т.2 и т.3 от НПК.

Твърди се, че при постановяване на присъдата на РС-Плевен и решението на ОС-Плевен са допуснати съществени процесуални нарушения, а именно:

-конституиране на процесуални фигури/частен обвинител и граждански ищец/ извън процеса, без да е даден ход на разпоредителното заседание по делото в първата инстанция;

-нарушаване закона и тълкувателно решение № 2/2002год. на ОСНК на ВКС при съставяне на обвинителния акт, изразяващи се в неизясняване механизма на т.нар. увреждане и формата на вината;

-съществено нарушаване на процесуалните правила при образуване на делото във въззивната инстанция, чрез абсолютно незаконосъобразни действия на съдията-докладчик;

-явна несправедливост и необоснованост при определяне обезщетението за неимуществени вреди и то при игнориране на общоизвестни факти доказателства от въззивния съд;

-безспорно нарушаване разпоредбата на чл.290 от НК от частния обвинител и граждански ищец при свидетелските му показания пред първата инстанция и игнориране на това обстоятелство от въззивния съд;

-съществено процесуално нарушение от първоинстанционния съд при разпита на свидетелите в заседанието от 22.04.2021год., игнорирано от въззивния съд, както и игнориране от същия съд на безспорната роднинска връзка между част от свидетелите и тяхната заинтересованост в това отношение от изхода на делото.

На основание гореизложеното се иска Великотърновския апелативен съд да възобнови наказателното производство по горепосоченото дело и при установяване на посочените съществени процесуални нарушения, нарушения на закона и явна несправедливост, да отмени потвърдената от въззивния съд присъда, като незаконосъобразна и неправилна.

В съдебно заседание осъденият Л. А. Ц. и защитника му адв.А.К. поддържат искането за възобновяване и молят да бъде уважено. Защитникът на осъдения излага съображения, с които допълва доводите в искането за възобновяване.

Прокурорът от Великотърновската апелативна прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на искането за възобновяване на делото и моли съдът да го остави без уважение.

В последната си дума осъденият Л. А. Ц. поддържа казаното от

защитника му. Иска да бъде възобновено делото и да бъде отменена присъдата, тъй като смята, че е несправедлива.

Великотърновският апелативен съд, като извърши проверка за наличие на заявените с искането основания за възобновяване на делото в пределите съгласно чл.426 вр. с чл.347 от НПК, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е допустимо. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, непроверен по касационен ред по жалба на страната, в чийто интерес се предлага отмяната. Направено е от процесуално легитимирано лице по чл.420 ал.2 от НПК, като от съдържанието на искането е видно, че с него е заявено основание за възобновяване по чл.422 ал.1 т.5 НПК, във връзка с допуснати съществени нарушения по чл.348 ал.1 т.1, т.2 и т.3 от НПК. Искането за възобновяване е подадено в законоустановения шестмесечен срок по чл. 421 ал. 3 от НПК.

Разгледано по съществото, искането за възобновяване на делото е неоснователно, като съображенията за това са следните:

С присъда № 260052 от 23.06.2021год., постановена по НОХД № 2441/2020год. по описа на Районен съд-гр.Плевен, подсъдимият Л. А. Ц. е признат за виновен в това, че на 02.02.2020год. в гр.Славяново, обл.Плевен, причинил на ВЛ. В. Г. от гр.Плевен средна телесна повреда, изразяваща се в трайно затрудняване на движението на ляв крак- престъпление по чл.129 ал.2 вр. с ал.1 от НК, поради което и на основание чл.129 ал.2 вр. с ал.1 от НК вр. с чл.54 от НК е осъден на наказание лишаване от свобода за срок от две години, изтърпяването на което на основание чл.66 ал.1 от НК е отложено с изпитателен срок от четири години.

На основание чл.45 от ЗЗД подсъдимият Л. А. Ц. е осъден да заплати на гражданския ищец ВЛ. В. Г. сумата от 970 лева, представляваща обезщетение да причинените от деянието по чл.129 ал.2 вр. с ал.1 от НК имуществени вреди, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на деянието- 02.02.2020год. до окончателното изплащане на сумата.

На основание чл.52 вр. с чл.45 от ЗЗД подсъдимият Л. А. Ц. е осъден да заплати на гражданския ищец ВЛ. В. Г. сумата от 2000 лева, представляваща обезщетение да причинените от деянието по чл.129 ал.2 вр. с ал.1 от НК неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху тази сума,

считано от датата на деянието- 02.02.2020год. до окончателното изплащане на сумата, като за разликата до претендираните 15000 лева гражданския иск е отхвърлен, като неоснователен и недоказан.

Подсъдимият Л.Ц. е осъден да заплати и държавна такса върху уважения размер на предявените граждански иски, такса за издаване на изпълнителен лист, както и разноските по делото, включително и тези направени от гражданския ищец.

По въззивни жалби подадени от подсъдимия Л. А. Ц. и гражданския ищец ВЛ. В. Г. срещу горепосочената присъда, е образувано ВНОХД № 703/2021год. по описа на Окръжен съд-гр.Плевен, като с постановено по него решение № 9 от 11.01.2022год. въззивният съд изменил присъда № 260052 от 23.06.2021год., постановена по НОХД № 2441/2020год. по описа на Районен съд-гр.Плевен, като увеличил размера на присъденото на гражданския ищец ВЛ. В. Г. обезщетение за неимуществени вреди от престъплението от 2000 лева на 4000 лева, както и размера на дължимата държавна такса, осъдил подсъдимия Л. А. Ц. да заплати на гражданския ищец ВЛ. В. Г. направените разноски за повереник за въззивното производство и потвърдил присъдата в останалата ѝ част.

Решението на въззивния съд не е подлежало на касационна проверка по жалба или протест и на основание чл.412 ал.1 т.1 от НПК е влязло в сила от момента на постановяването му.

На първо място следва да се посочи, че когато по едно и също наказателно производство са постановени съдебни актове от първа и въззивна инстанция, какъвто е настоящият случай, на проверка по реда на глава тридесет и трета от НПК подлежи въззивния съдебен акт. В такива случаи, евентуално допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения по чл.348 ал.1 т.1-3 от НПК, биха могли да бъдат основание за възобновяване на делото само, ако не са били констатирани и отстранени при извършената въззивна проверка, с което въззивният съд на свой ред е допуснал съществени нарушения по чл.348 ал.1 т.1-3 от НПК.

Преимуществено следва да бъде разгледано оплакването за допуснатото съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като въпросите относно правилното приложение на закона и справедливостта на наказанието, могат да бъдат решени в настоящото производство само, ако не

са налице съществени нарушения на процесуалните правила, които да съставляват основание за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане.

Оплакването за допуснато съществено нарушение по чл.348 ал.1 т.2 от НПК е лишено от основание. Липсват допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на процесуалните правила, които да са останали незабелязани от въззивния съд и последният не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила отнасящи се за въззивното производство. В съответствие с правилата на чл.13 и чл.107 ал.2 и ал.3 от НПК първоинстанционният съд е допуснал и събрал всички доказателства необходими за разкриването на обективната истина и изясняване на обстоятелствата по делото, влизащи в предмета на доказване по чл.102 от НПК. Видно от мотивите на първоинстанционната присъдата и на въззивното решение, вътрешното убеждение на първоинстанционния и въззивния съд, относно приетите за установени фактически положения, е формирано при стриктно спазване на правилата на чл.14 ал.1 и чл.107 ал.5 от НПК, въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, съобразно изискванията на закона. Мотивите на присъдата на първоинстанционния съд са изготвени в съответствие с изискванията на чл.305 ал.3 от НПК, като съдът е посочил какво приема за установено, въз основа на кои доказателствени материали, какви са правните му съображения за взетото решение, обсъдил е наличните противоречия в доказателствените материали и е изложил убедителни съображения защо приема и кредитира някой от тях, а други отхвърля. Въззивният съд, в пределите на въззивната проверка съгласно чл.314 от НПК, проверил изцяло правилността на първоинстанционната присъда, като извършил нова, задълбочена проверка и обективен анализ на всички доказателствени материали, съобразно действителното им съдържание. Във въззивното решение са обсъдени всички доводи изложени в подкрепа на оплакванията във въззивната жалба на подсъдимия, като въззивният съд аргументирано, позовавайки се на доказателствата по делото и закона, е изложил съображенията си защо ги е приел за неоснователни. Изложените мотиви в решението на въззивната инстанция напълно удовлетворяват изискванията на чл.339 ал.2 от НПК. Присъдата на първоинстанционния съд и решението на въззивния съд не почиват на предположения и не е нарушен чл.303 от НПК.

Неоснователни са доводите в искането за възобновяване, доразвити от адв.К. в съдебно заседание, за допуснато от първоинстанционния съд съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в това, че съдът е конституирал пострадалия като частен обвинител и граждански ищец преди да е даден ход на разпоредителното заседание по делото. От материалите по делото се установява, че действително първоинстанционният съд е конституирал с определение пострадалия ВЛ. В. Г. в качеството на частен обвинител и граждански ищец преди да бъде даден ход на разпоредителното заседание, което е непрецизно от процесуална гледна точка, с оглед систематичното място на чл.248 ал.2 от НПК, което е след разпоредбите на чл.247г от НПК, относно участниците в разпоредителното заседание и случаите, в които същото следва да се отложи. Въпреки това, допуснатото процесуално нарушение не е съществено, тъй като съдът е конституирал пострадалия, като частен обвинител и граждански ищец, след като е докладвал молбата му за конституиране в тези качества и дал възможност на останалите страни да вземат отношение по тази молба.

Неоснователни са доводите в искането за възобновяване, доразвити от адв.К. в съдебно заседание, за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в това, че обвинителния акт не отговаря на изискванията на закона и Тълкувателно решение № 2/2002год. на ОСНК на ВКС, по съображения, че в него не е изяснен механизма на процесното телесно увреждане и формата на вината. Доводите за неизяснен механизъм на телесното увреждане се изразяват в претенция за доказателствена необоснованост на обвинителния акт, която не е съществено процесуално нарушение. Доводите за неизясняване на формата на вината в обвинителния акт са неоснователни, тъй като въпреки, че този процесуален документ не се отличава с особена прецизност по този въпрос, от съдържанието му може да се изведе извод, че според прокурора инкриминираното деяние е извършено виновно, с пряк умисъл, наличието на какъвто е приет и от решаващите съдилища. Обстоятелството, че в обвинителния акт е посочено, че обвиняемият е „осъждан-реабилитиран“, е в съответствие с информацията в свидетелството му за съдимост и от това не може да се направи извод за пристрастност и обвинителен уклон на прокурара, както неоснователно твърди адв.К..

Лишени от основание са доводите в искането за възобновяване, доразвити от адв.К. в съдебно заседание, за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила при образуване на делото във въззивната инстанция, заради незаконосъобразни действия на съдията докладчик, който с разпореждане еднолично е прекратил първоначално образуваното по въззивните жалби ВНОХД № 611/2021год. по описа на ОС-Плевен и върнал делото за администриране, както и заради това, че в последствие, след образуването на ВНОХД 703/2021год. на ОС-Плевен, делото е разпределено на същия съдия- докладчик. Прекратяването на съдебното производство по ВНОХД № 611/2021год. по описа на ОС-Плевен и връщането на делото на РС-Плевен за администриране на жалбите, което е извършено еднолично от съдията докладчик с разпореждане, вместо това да стане с определение на съдебния състав по делото, действително е извършено в нарушение на процесуалните правила. Въпреки това, допуснато процесуално нарушение по никакъв начин не е довело до ограничаване на процесуалните права на страните, включително и на подсъдимия и на защитника му по образуваното след това ВНОХД 703/2021год. на ОС-Плевен, по което е постановено въззивното решение, предмет на настоящата проверка по реда на Глава тридесет и трета от НПК, което възивно производство се е развило и приключило при стриктно спазване на процесуалните правила. Разпределението на образуваното ВНОХД 703/2021год. по описа на ОС-Плевен и определянето по него за докладчик на същия съдия, който е бил докладчик и по прекратеното и върнато за администриране на въззивните жалби ВНОХД № 611/2021год. на ОС-Плевен, не е извършено в нарушение на процесуалните правила, а при стриктно спазване на разпоредбата на чл.80 ал.10 от Правилника за администрацията в съдилищата.

Неоснователни са доводите в искането за възобновяване, доразвити от адв.К. в съдебно заседание, за явна несправедливост и необоснованост при определяне на обезщетението за неимуществени вреди, по съображения за игнориране на общоизвестни факти и доказателства от въззивния съд. Въззивният съд е определил по справедливост размера на обезщетението за неимуществени вреди, като е съобразил всички събрани доказателства относими към този въпрос. Като е отказал да приеме като писмени доказателства представено от защитника на подсъдимия извлечение от Търговския регистър за актуалното състояние на „В. Т.“ ЕООД, както и чек за

приходи и разходи за 2020год., от които е видно, че гражданския ищец е не само собственик и управител на ЕТ, а е собственик и управител на търговско дружество със същия предмет на дейност, което през 2020год. също е осъществявало дейност, въззивният съд не е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като правилно е приел, че тези обстоятелства са без значение за предмета на доказване по делото, включително и в частта на предявените граждански искове.

Неоснователни са доводите в искането за възобновяване, доразвити от адв.К. в съдебно заседание, че въззивният съд е игнорирал безспорно нарушаване разпоредбата на чл.290 от НК от частния обвинител и граждански ищец при свидетелските му показания в първата инстанция. Според защитника на осъдения, св.Г. е извършил деяние по чл.290 от НК, тъй като при разпита му в първата инстанция е заявил, че е неосъждан, а от справката му за съдимост се установява, че е осъждан за квалифицирана кражба по чл.195 от НК, а от друга страна е заявил, че е само управител и собственик на ЕТ, а според информацията в Търговския регистър има и ЕООД. Защитникът на осъдения излага и довод, че в приложената по делото епикриза от клиника по ортопедия към УМБАЛ „Г.Странски“-Плевен, в анамнезата снета по данни на пациента е посочено, че той съобщава, че при битова злополука травмира ляв долен крайник. Настоящият състав намира, че тези доводи на адв.К. за извършено от св.В.Г. деяние по чл.290 от НК са неоснователни. Видно от протокола за съдебно заседание от 22.04.2021год. по НОХД № 2441/2020год. по описа на РС-Плевен, при разпита му в качеството на свидетел в първата инстанция В.Г. изрично е заявил, че е осъждан, което съответства на информацията в приложеното свидетелство за съдимост. При този разпит, на въпрос на повереника му къде и като какъв работи, св.Г. е отговорил, че е управител на ЕТ“ В. Т.“- транспортна фирма, собствена и се занимава с транспорт. Действително св.Г. не е заявявал, че е собственик и на ЕООД, но и не е отричал това обстоятелство, като такъв въпрос не му е бил задаван, нито му е бил задаван въпрос да посочи всички фирми, на които е собственик. Що се отнася до посоченото в анамнезата на горепосочената епикриза, че увреждането е получено при битова злополука, от последното не може да се направи извод за недостоверност на показанията на св.Г. относно обстоятелствата, при които е получил инкриминираното телесно увреждане, тъй като епикризата не е съдебномедицински документ и посоченото в нея

„битова злополука“, в общ смисъл означава само, че не се касае за трудова злополука. При това положение не може да се направи извод, че в показанията си в първата инстанция св.Г. е потвърдил неистина или затаил истина, а още по-малко такава свързана с предмета на делото, поради което доводите на адв.К., че Г. е извършил деяние по чл.290 от НК и това обстоятелство е било игнорирано от въззивния съд, са напълно неоснователни.

Неоснователни са и доводите в искането за възобновяване, доразвити от адв.К. в съдебно заседание, че първоинстанционният съд е допуснал съществено процесуално нарушение при разпита на свидетелите в съдебно заседание на 22.04.2021год., игнорирано от въззивния съд, изразяващо се в това, че след разпита на св.Д. Г. съдът е дал 15 минути почивка, с оглед спазване разпоредбите на наложените противоепидемични мерки и е разпоредил залата да бъде освободена от всички, заключена и проветрена, при което всички разпитани и неразпитани свидетели са събрали на едно място, което според защитника води до пристрастност и нарушение на правилата за разпит на свидетели. Даването на почивка и прекъсването на съдебното заседание за 15 минути не в нарушение на процесуалните правила. В НПК нямат разпоредби, които да задължават съда да взема мерки за ограничаване възможността по време на почивката да се събират на едно място разпитаните и неразпитаните до него момент свидетели, нито има предвидени процесуални средства това да бъде направено. Съгласно разпоредбата на чл.273 ал.1 от НПК, свидетелите се отстраняват от съдебната зала до разпита им, с изключение на тези, които участват в производството като частни обвинители, граждански ищци и граждански ответници. Това изискване в настоящия случай е спазено от първоинстанционния съд.

Неоснователни са и доводите в искането за възобновяване, доразвити от адв.К. в съдебно заседание, че въззивният съд е игнорирал безспорната роднинска връзка между част от свидетелите и тяхната заинтересованост от изхода на делото. Възражение за заинтересованост на част от свидетелите, заради роднинската им връзка, адв.К. е направил и пред въззивната инстанция. Видно от мотивите на въззивното решение ОС-Плевен е обсъдил това възражение и го е приел за неоснователно, като изложил подробни съображения защо приема за достоверни показанията на свидетелите В. Г., Д. Г.а и Д. Г., въпреки роднинските връзки помежду им.

Неоснователни са и доводите на адв.К., изложени в съдебно заседание, че съдебномедицинската експертиза не отговаря на изискванията на Наредба № 2/2015год. на Министъра на правосъдието за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица, тъй като е нарушен чл.35 от тази наредба, понеже няма декларация от вещото лице за липса на конфликт на интереси. Действително такава декларация липсва, но това формално нарушение не е причина да не се кредитира заключението на вещото лице по съдебномедицинската експертиза, тъй като по делото липсват доказателства, от които да се установява наличието на конфликт на интереси и на основания по чл.148 ал.1 от НПК за отвод на вещото лице Деков, което е извършило съдебномедицинската експертиза на досъдебното производство и допълнителната съдебномедицинска експертиза, допусната в първата инстанция. Твърдяното от адв.К. обстоятелство, че познава вещото лице, когато прокурорът е играл на топка, не е такова, че да постави под съмнение непредубедеността на вещото лице и липсата му на заинтересованост от изхода на делото.

Въз основа на изложеното до тук може да се обобщи, че не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да съставляват основание за възобновяване на делото по чл.422 ал.1 т.5 вр. с чл.348 ал.1 т.2 от НПК. В случая въззивният съд не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила от категорията на абсолютните по чл.348 ал.3 т.2-4 от НПК, както и такива по чл.348 ал.3 т.1 от НПК, които да съставляват основание за възобновяване на делото и връщането му за ново разглеждане.

Лишено от основание е и оплакването в искането за възобновяване за допуснато съществено нарушение на закона по чл.348 ал.1 т.1 от НПК. При приетите за установени фактически положения първоинстанционният и въззивният съд правилно са квалифицирали извършеното от Л.Ц. деяние като престъпление по чл.129 ал.2 вр. с ал.1 от НК. Липсват основания за оправдаване на осъдения или за приложение на различна правна квалификация на извършеното деяние. Не е налице допуснато нарушение на закона и в гражданската част на въззивното решение. Обезщетенията за имуществени и неимуществени вреди и присъдената законна лихва от датата на деликта са определени в съответствие със закона и съдебната практика.

Предвид горното не е налице основание за възобновяване на делото по чл.422 ал.1 т.5 вр. с чл.348 ал.1 т.1 от НПК.

Лишено от основание е и оплакването в искането за възобновяване на допуснато съществено нарушение по чл.348 ал.1 т.3 от НПК. Възражението за явна несправедливост на наложеното наказание е подкрепено само с доводи, че Л.Ц. е осъден за престъпление, което не е извършил, които са неоснователни по гореизложените съображения за липсата на допуснати съществени нарушения по чл.348 ал.1 т.1 и т.2 от НПК. Всички обстоятелства от значение за индивидуализацията на наказанието правилно са отчетени и съобразени от първоинстанционния, а след това и от въззивния съд. Наложеното наказание не е явно несправедливо, тъй като е съответно на обществената опасност на деянието и на дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства и на целите по чл.36 от НК.

Предвид липсата на основание за възобновяване на делото, искането за възобновяване следва да се остави без уважение.

Водим от горното, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Л. А. Ц., подадено чрез изрично упълномощения му за това производство защитник адв.А.К. от АК-Плевен, за възобновяване на ВНОХД № 703/2021год. по описа на Окръжен съд- гр.Плевен /НОХД № 2441/2020год. по описа на Районен съд- гр.Плевен/.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____